

BORIS KRÁL

Boris Král se narodil 12. prosince 1952 v České Lípě. Měl velmi dobré vztahy v rodině, a to hlavně s bratrem Jiřím, se kterým vyrůstal na vesnici. Často jezdili k babičce a mezi sousedy byla celá rodina velmi oblíbená.

Škola Borise příliš nebavila, a tak se vždy moc těšil, až si s kluky půjde zahrát fotbal. Jeho dalšími oblíbenými aktivitami byly hokej, šachy a jízda na kole.

V roce 1962, když byl Boris ve 4. třídě, se přestěhovali do Liberce, protože tam jeho otec dojížděl za prací. Přestože otec nebyl vlastní, s chlapci velmi dobře vycházel. Pracoval jako aranžér. Borisova maminka byla švadlenou.

Když se přestěhovali, maminka nastoupila do kožešnictví. I proto, když se rozhodoval o tom, kam půjde studovat, tak šel na tento obor. Původně však chtěl být kuchařem.

I tak ho kožešnická práce bavila a později se vypracoval na vedoucího provozovny. Jednou za ním přišel člověk z STB a řekl, že když je vedoucím, tak by měl být ve straně a podepsat smlouvu o spolupráci. To ale Boris i po přemlouvání odmítl a z kožešnictví odešel. Když se později ucházel o práci v restauraci, seznámil se se svou první manželkou. Na vojně nikdy nebyl, protože dostal modrou knížku.

Mezi lety 1968 – 1969 měl v plánu utéct ze země a cestovat. To ale nevyšlo. Jednoho dne roku 1968 ho okolo čtvrté hodiny ranní vzbudila maminka s tím, že v rádiu říkali, že se na ČSR blíží vojsko. Celý den byly slyšet letadla a tanky. I přes matčin nesouhlas Boris ten den utekl z domu a šel se podívat na liberecké náměstí. Tam byli ruští vojáci, kteří později začali střílet.

V roce 1969 zažil Boris libereckou demonstraci proti režimu. Všude se rozdávaly trikolory a všichni je nosili. Také se na náměstí pokládaly květiny. Pak ale přišli policisté a rozkopávali je. Ti poté povolali i armádu. Lidé byli mláceni obušky. I Boris dostal ránu. Lidé se bránili, spolu s Borisem házeli po policistech dlažební kostky, které se tam povalovaly. Poté, jako ostatní děti, běžel pro prak a také ho použil. Boris znal i jednoho chlapce, který zde přišel o život.

V roce 1989, když pracoval v restauraci, se dozvěděl, že padl režim. Nevěřil tomu. V tomto roce se připojil i ke generální stávce a zažil i kupónovou privatizaci, ze které má ještě dodnes jeden kupón.

Potom, co skončil režim, se cítil svobodně a měl radost, že si může říkat, co chce.

Dnes je pan Boris hrdým otcem tří synů, pyšným dědečkem vnuka a šťastným manželem paní Blanky. Rád zvelebuje rodinný domeček a těší se se čtyřnohým mazlíčkem.

Na svém životě by nic neměnil, s láskou vzpomíná na své dětství a je vděčný za svou rodinu a volnost.